

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 maja 1931 r.

w sprawie środków skażających oraz trybu postępowania przy odprawie celnej tłuszczów zastalonych i olejów roślinnych.

Na podstawie uwagi I do punktu 2 pozycji 51 oraz uwagi I do punktu 8 pozycji 117 taryfy celnej w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 22 kwietnia 1931 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 385) zarządzam co następuje:

§ 1.

Tłuszcze zastalone (z p. 2-a poz. 51 tar. cel.), zawierające 2% i więcej wolnych kwasów tłuszczowych, mogą być przywożone do polskiego obszaru celnego tylko w stanie skażonym, uniemożliwiającym użycie tych tłuszczów do celów jadalnych, z wyjątkiem podanym w § 9 niniejszego rozporządzenia.

§ 2.

Przy zgłoszeniu do odprawy celnej tłuszczów zastalonych w stanie skażonym oraz olejów roślinnych stałych i płynnych w stanie skażonym, zgłaszający winien złożyć zaświadczenie laboratorium chemicznego kraju pochodzenia tłuszczu względnie oleju lub zaświadczenie zaprzysiężonego chemika. Zaświadczenia te winny być zalegalizowane przez Konsulat Polski i stwierdzać, że skażenie odbyło się w myśl postanowień niniejszego rozporządzenia.

Niezależnie od zaświadczenia, Urząd Celny winien pobrać przy odprawie celnej w obecności strony i w sposób przewidziany w § 42 rozporządzenia o postępowaniu celnym, 2 próbki skażonego tłuszczu zastalonego względnie oleju i jedną z nich przesłać Ministerstwu Skarbu. Urząd celny może wydać towar do wolnego obrotu przed orzeczeniem Ministerstwa Skarbu pod warunkiem złożenia przez stronę zabezpieczenia: różnicy należności celnych pomiędzy kwotą pobraną a przypadającą od olejów w stanie nieskażonym, a o ile chodzi o tłuszcze zastalone, w kwocie równającej się wartości towaru.

§ 3.

Jeżeli wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia tłuszcze zastalone oprócz zastalonych kwasów tłuszczowych, przywiezione zostaną w stanie nieskażonym, należy je przed wypuszczeniem do wolnego obrotu poddać skażeniu,

z wyjątkiem wypadków przewidzianych w § 9 niniejszego rozporządzenia.

§ 4.

Oleje roślinne objęte punktami 7 i 8 pozycji 117 taryfy celnej przywiezione w stanie nieskażonym mogą być na pisemną stronę poddane skażeniu.

§ 5.

Skażenie może być dokonane albo w Urzędzie Celnym albo na prośbę strony w zakładzie przemysłowym pod kontrolą celną, pod warunkiem jednak zabezpieczenia różnicy należności celnych pomiędzy kwotą przypadającą za oleje nieskażone, a tą, którą należałoby pobrać za oleje w stanie skażonym, względnie, o ile chodzi o tłuszcze zastalone, zabezpieczenia w wysokości wartości tych tłuszczów.

Zabezpieczenie może być przyjmowane w gotówce, papierach wartościowych papularnych oraz bankowych listach gwarancyjnych.

Ponadto strona ponosi kosztą za specjalną kontrolę celną przy skażeniu tłuszczu względnie oleju w zakładzie przemysłowym stosownie do postanowień § 2 p. 3 lit. „b” rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 426), zaś na obszarze w. m. Gdańska według norm tam obowiązujących.

§ 6.

O skażeniu sporządza się protokół w 2 egzemplarzach, w którym należy wymienić jakiego środka i w jakiej ilości użyto do skażenia tłuszczu względnie oleju.

Jeden egzemplarz protokołu dołączyć należy do deklaracji celnej, drugi do kwitu deklaracyjnego, a fakt dołączenia protokołu odnotować w rubryce „Uwagi”.

§ 7.

Do skażenia tłuszczów zastalonych i olejów roślinnych używać należy albo terpentyny, albo olejku rozmarynowego, albo benzaldehydu w ilości nie mniej niż 0,5% w stosunku do wagi netto oleju względnie tłuszczu. Do skażenia może być użyty również 32,5% roztwór ługu sodowego (36° B) w ilości nie mniejszej niż 1% wagi netto oleju względnie tłuszczu. Środki do skażenia powinny być dostarczone przez stronę i przed użyciem ich zbadane na koszt strony w pracowniach chemicznych bądź Dyrekcji Polskiego Monopoli Spirytusowego bądź Wyższych Zakładów Naukowych Państwowych. Kosztą związane z skażeniem ponosi strona.

§ 8.

Środek skażający musi być możliwie dokładnie zmieszany z całą ilością oleju względnie tłuszczu tak, aby w próbie zaczerpniętej po zmieszaniu z górnej i dolnej warstwy obecność środka skażającego dała się wykryć w jednakowym stopniu.

§ 9.

Fabryki, zajmujące się rafinowaniem tłuszczów zastalonych i olejów roślinnych, mogą sprowadzać tłuszcze zastalone, wymienione w p. 2 lit. „a”, poz. 51 taryfy celnej w stanie nieskażonym, za stawką celną zł 50, oraz oleje roślinne, objęte punktem 8 lit. b, poz. 117 taryfy celnej, za stawką celną zł 15 — tylko na podstawie każdorazowego zezwolenia Ministerstwa Skarbu.

Rafinerje, którym udzielono powyższego pozwolenia, znajdować się będą pod kontrolą celną; kontrolujące organa celne mają prawo wglądu tak do ksiąg przedsiębiorstwa, jak i do fabrykacji.

Za kontrolę celną nad użyciem tłuszczu oraz olejów do właściwego celu pobiera się opłatę w kwocie, ustalonej w § 2 p. 3 lit. b rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 426), zaś na obszarze w. m. Gdańska, według przepisów tam obowiązujących.

§ 10.

Całą ilość sprowadzonego w stanie nieskażonym tłuszczu zastalonego o zawartości 2% i więcej wolnych kwasów tłuszczowych oraz olejów ciekłych nieskażonych, objętych p. 8 poz. 117 ta-

ryfy celnej, rafinerje obowiązane są przerobić na rafinowany tłuszcz zastalony, względnie na olej rafinowany.

Straty przy fabrykacji oraz tłuszcze odpadkowe nie powinny przekraczać 15% ogólnej wagi. Rafinowany tłuszcz zastalony nie może zawierać więcej, jak 2% kwasoty, rafinowane oleje roślinne nie mogą zawierać więcej, niż 0,5% wolnych kwasów tłuszczowych.

§ 11.

Rafinerje, sprowadzające tłuszcze zastalone w stanie nieskażonym oraz oleje ciekłe, winny prowadzić dokładne księgi przychodu i rozchodu tłuszczu, względnie oleju, i w szczególności notować w nich:

- ilości sprowadzonego tłuszczu zastalonego, względnie oleju,
- ilości uzyskanego po przerafinowaniu tłuszczu, względnie oleju,
- ilości tłuszczów odpadkowych.

§ 12.

W razie niezastosowania się rafinerji do wymienionych powyżej warunków lub w razie ujawnienia nadużyć, pozwolenie na sprowadzenie tłuszczów zastalonych w stanie nieskażonym, względnie olejów za ulgową stawką celną, zostanie cofnięte, niezależnie od wdrożenia postępowania karnego, stosownie do postanowień rozdziału III rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 343).

§ 13.

Charakterystyczne cechy środków skażających, są następujące: Terpentyna — bezbarwna ciecz o charakterystycznym zapachu, ciężar właściwy przy 15° C wynosi 0,855—0,885, przy destylacji 100 cm. terpentyny do destylatu przechodzi do temperatury 150° C nie więcej, niż 5 cm., zaś do temperatury 175° C — conajmniej 80 cm., przy skłóceniu 20 cm. terpentyny z 20 cm. wody i po krótkim odstaniu się, otrzyma się górną warstwę conajmniej 19 cm.

Olejek rozmarynowy (huile essentielle de rosmarin, rosmarinol), bezbarwna albo lekko żółtawa ciecz (po dłuższym przechowaniu ciemniejsza, łatwo rozpuszczająca się w 85 alkoholu, o silnym ostrym zapachu i korzennym smaku, ciężar właściwy przy 15° C wynosi 0,885 — 0,907. W handlu znany olejek rozmarynowy francuski i olejek rozmarynowy włoski, pierwszy zawiera terpeny (C₁₀H₁₆) o temperaturze wrzenia 150—160, cyneol, borneol i zwyczajną kamforę, drugi — zwyczajną kamforę i terpeny o temperaturze wrzenia 172 — 175° C.

Benzaldehyd (C₆H₅CHO) bezbarwna ciecz, o zapachu gorzkich migdałów, ciężar właściwy 1,046 przy 15° C. Punkt wrzenia 179° C.

Rozczyn ługu sodowego 32,5% — żółtawy przezroczysty płyn, który działa gryząco, ciężar właściwy przy 15° C wynosi 1,357 (38° Bę), 1 cm.³ tego roztworu, rozcieńczony wodą i zabarwiony kilkoma kroplami fenoltaleiny nie powinien odbarwić się po dodaniu 10 cm. normalnego kwasu siarkowego przy ciągłym mieszaniu.

§ 14.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 8 maja 1931 r.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 5 grudnia 1927 r. w sprawie przepisów wykonawczych do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r. o uzupełnieniu punktu 7, poz. 117 taryfy celnej („Monitor Polski” Nr. 286, poz. 796 z r. 1927).

Kierownik Ministerstwa Skarbu:

(—) Ignacy Matuszewski.